

KIS NAP

AZ ÉN BÁTOR KUTYÁM. (Lásd a 186. l.)

KARBUNKULUS KIRÁLYFI
 csodás története,
 MIKÉPEN KERESTE ÉS NEM
 TUDTA MEGTALÁLNI BAJUSZÁT.

I.

„GYERMEKEK,
 most figyelje-
 tek, elmondom
 nektek Kar-
 bunkulus ki-
 rályfi csodás
 történetét, mi-
 képen kereste
 és nem tudta
 megtalálni sza-
 kálát.“

„Ejnye, de
 furcsa legény
 lehetett az a
 királyfi! Hát mért nem kereste a sza-
 kálát saját állán? Hiszen másutt csak
 nem találhatta meg!“ szolt közbe nagy
 bölesen a kis Pali.

„Az igaz,“ felelt Samu bácsi . . .
 „csak hogy ha Karbunkulus herceg
 szakála ott volt volna a maga helyén,
 akkor meg is találta volna és én most
 nem tudnék mit mesélni. Tapogatta
 bizony szegény Kurbunkulus herceg
 számtalanszor az ajakát, hanem hát
 soha sem talált ott semmit. Mikor ti-
 zennyolcz éves mult, bizton hitte, hogy
 most már megnő a bajusza és szakála,
 de biz a még sem nőtt. Annyiszor ta-
 pogatta állát, hogy már egészen össze
 volt karmolva, — hanem hát szakála
 még sem nőtt. Kereste szakálát az egész
 palotában, sorban ránczigálta a királyi

udvarnál levő urak szakálát, hogy lássa,
 vajjon nem az ő szakála s nincs-e csak
 ugy mestersegesen odaragasztva más
 nak az állára; de így sem jutott sem-
 mire.

Az egész királyi udvar roppant
 bus és szomorú lett e sajátságos do-
 log miatt s már arról beszéltek, hogy
 országos gyászt kell ölteni a királyfi
 szakálaért: de ezt elhalasztották azon
 időre, mikor már semmi remény sem
 lesz többé arra, hogy a szakál bekö-
 szönt. Még mindig biztatta a király or-
 vosa az embereket, hogy majd talán
 mégis megnő a herceg szakála.

Mikor a herceg egy izben him-
 lőben, máskor meg számárhurutban fe-
 küdt, az orvos így szolt:

„Aha! Most a nagy betegség után
 ha fölgyógyul, a szakál is megindul.“

Mikor a fekete paripa ledobta há-
 táról a herceget, az orvos ismét szolt:

„Ez bizonyosan hasznára lesz; a
 nagy rázkódás után a szakál majd nőni
 fog.“

Mikor meg egyszer a herceg so-
 kat evett és megrontotta a gyomrát,
 (ez pedig sokszor történt, mert Kar-
 bunkulus királyfi a legfalánkabb királyfi
 volt a kerek világon), az orvos hány-
 tatót rendelt és nagyreménykedve szolt
 a királynéhoz:

„Én sokat várok e szertől . . . bi-
 zonyosan meghozza a szakált is.“

Mindez megtörtént az idő mult,
 a herceg nőtt, nőtt — de a szakálnak
 hire sem volt! És huszonegy éves ko-
 rában a királyfi már nagy kamasz ifju
 volt, — és még mindig olyan bajusz

talán és szakáltalan, mint egy két éves kis fiú.

Épen születése napja volt s a királyfi rettenetesen busult és szomorkodott, mert hiszen azzal biztatták eddig, hogy huszonegy éves korában lesz már szakála, — és még sincs! Pedig mindent elkövettek, a mi csak kigondolható a szakál elővarázsolására. A mi olaj található volt száz mérföldnyi körületben, azt mind fölhasználták; valamennyi medvét és sertést leölték az egész királyságban, hogy zsirjából pomádét csináljanak, úgy hogy többé senki sem ehetett sonkát és foghagymás kolbászt; — mert nem volt többé sertés; de Karbunkulus királyfinak mégsem nőtt szakála.

„Jobban kell táplálni a királyfit,” mondá az orvos s ezután kezdték Karbunkulus herceget hizlalni, míg végre olyan kövér lett, mint valami potrohos hentes.

Ez sem használt. Ekkor azt mondta az orvos, hogy meg kell próbálni az éheztetést. Megtették ezt is, nem adtak neki enni, s olyan sovány lett, mint az utszéli kóró.

Mіндеzen idő alatt pedig Karbunkulus herceg soha sem gondolt semmi egyébre és senkire csak magára; minden szakálás és szakáltalan emberek közt ő volt a legönzőbb e kerek világon.

„Oh kedves szakálám, hol vagy, kedves szakálám!” siránkozik épen említett születése napján; „valahol megvagy, az bizonyos, — de hol? miért nem találalak?”

Volt pedig a királyfinak egy kedves, szép kis testvérkeje, a csodaszép és jó Iluska királykisasszony, épen öt éveske. Mikor ez most megint panaszkodni hallotta a herceget, így szólt hozzá:

„Oh, te csunya, önző Karbunkulus! Mennyi bajt okoztál már szakáladal királyi apánknak, meg az egész országnak és mégis mindig csak magadra gondolsz.”

Mikor ezt a király meg a többi nagy urak hallották, egyszerre fölvilágosodott elméjük. Valóban igaz; Karbunkulus herceg tulságosan önző, falánk, irigy, mindig csak magára gondol. Hogy is lehetne ilyen királyfinak szakála? Hiszen a szakál a férfias jellemet jelképezi, a férfias ember pedig nemes lelkű, önzetlen, másokért szívesen áldozó.

„Meg kell javítani a királyfit!” kiálták mindnyájan és mindenki csak azon törte fejét, miként lehetne a királyfit megjavítani. Hanem ezt könnyebb volt ám mondani, mint megtenni. Hizlalni, koplaltatni őt könnyű dolog volt; de hogy lehessen belőle kiirtani a falánkságot, önzést, irigységet, mikor huszonegy esztendeig mindezen rossz tulajdonságokat nagyra nőni engedték? Bő vagy sovány kosztra fogni valakit nem nehéz, — de a javulás mindenkinél saját magától függ, akár herceg, akár paraszt.

„Hiszen csak hamarabb tudtuk volna!” szólt az első minister; „elküldtük volna valami jó javító intézetbe. De most már késő, a herceg nagykorú és a maga ura.”

„Ah, mért is nem mondta ezt Iluska királykisasszony hamarabb!“ sohajta a főudvarmester.

Ebben pedig épen nem volt igaza, mert hiszen Iluska hercegnő még mindössze is öt éves volt, nem is nagyon rég óta tudott beszélni, tehát nem adhatott tanácsot. És bizony most sem volt haszna belőle, mert Karbunkulus herceg úgy megczibálta és megverte érte, hogy szegényke keserves zokogásra fakadt.

A herceg ezután kihirdette, hogy az egész királyi udvarban senki se foglalkozék egyebbel, mint az ő szakála keresésével; mindaddig pedig, míg a szakál meg nem kerül, minden este föl kell egy embert akasztani.

„Keress te magad“ szölt a csoda szép kis Iluska királykisasszony „te csunya, rossz Karbunkulus! És ha meg nem találod, akaszd föl te magadat.“

Karbunkulus herceg nagyon megharagudott és ismét megverte kis test-

vérét. Hanem ekkor az országnagyok már közbeléptek és fenyegető hangon kijelentették, hogy nem engedik Iluska királykisasszonyt bántani, mert Iluska a legkedvesebb és legjobb kis királykisasszony az egész világon s az egész ország nagyon szereti.

A herceg tehát kísétált a szabadba,

kezzeit nadrágja zsebébe dugta s lecsüggesztett fejjel járkált a mezőkön; megszokta, hogy mindig a földre nézzen, mert így vélte mégis valahol valamiképen megtalálni szakálát, mely után annyira vágyódott.

Iluska királykisasszony pedig addig sirt, míg végre elaludt. Azt álmodta hogy egy tarka nagy pillangó röpkedett körölte és azt suttagá:

„Ne busulj, Iluska, majd jön még idő, a mikor Karbunkulus szeretni fog tégedet.“

II.

Amint Karbunkulus királyfi nagy mérgesen és kedvetlenül sétált a me-

LABDÁZÁS. (Lásd a 191. l.)

zón, találkozott egy kis fiúval, a ki roppant boldogan ropogtatott néhány tepertős pogácsát. A herczeg rögtön rárohant, elvette tőle a pogácsát és maga kezdte enni.

A kis fiu sirva ment odább, de panaszkodni nem mert, mivel Karbunkulus herczeg haragjától mindenki rettet. Hanem mikor már távolabb volt, azt mormogá a kis fiu: „No megállj, ha ilyen gonosz vagy, nem is találod meg a szakáladat.“

Epen ekkor egy kicsiny pacsirta röpült föl és látta a királyfi gonosz viseletét. Egy perczre megállt és sohajtva mondá:

„Mily kár, hogy ez a királyfi oly gonosz! Ily szép napon oly rossznak lenni! Nem lehet ezen segíteni?“

Egy öreg varju hallotta ezt és azt felelte: „Kár! kár!“ a mivel azt akarta mondani, hogy bizony ezen nem lehet segíteni.

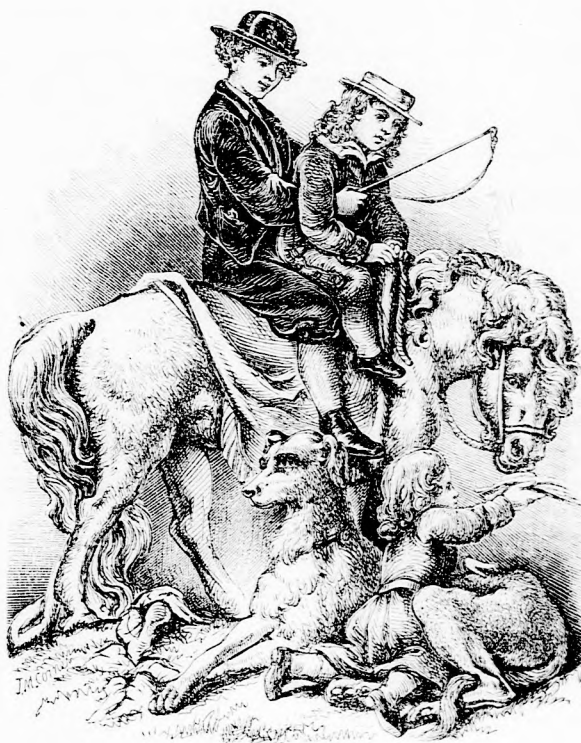
Hanem a kis pacsirta nem akarta ezt elhinni s közelebb röpült a herczeg

hez. Karbunkulus királyfi pedig, a mint a pacsirtát megpillantá, követ kapott föl s a madárka felé dobá, fölkiáltván: „Ha más nincs, ez is jó peccsenye lesz.“ A pacsirta tehát ijedten odább röpült, a herczeg pedig tovább sétált, jobbra-balra keresgélvén szakáladat.

A pacsirta pedig, mikor már oly távol volt, hogy baj nem érhetette, ismét megállapodott s újból dalogni kezdett.

Karbunkulus királyfi nem tudta, hogy a pacsirta ő róla dalol, de a madárka csevegése mégis megtetszett neki s minél tovább hallgatta, annál inkább elmúlt a düh és harag szivéből. Nem is lehet senki-nek annyira gonosz szive, hogy a madarak kedves cse-

vegése meg ne hatná. És így Karbunkulus herczeg is egészen elmerülve hallgatá a pacsirta dalát s eszébe sem jutott többé, hogy a kis madarat megölni kívánja peccsenyének. És épen e pillanatban egy szép piczi kutyácska jött hozzá, keservesen sirdogálva és fájdal-

KETTEN EGYEN. (Lásd a 190. l.)

masan emelgetve egyik lábacskáját, mely nagyon véres és dagadt volt.

Máskor Karbunkulus királyfi elrugta volna magától a kutyácskát; most azonban, maga sem tudta mért, lehajolt, megvizsgálta a kutyácska lábát s egy nagy tövist huzott ki belőle. A kutyácska hálásan pillantott jóltevőjére, megnyalogatta kezét s bizalmasan oda fektette fejét a herczeg térdére. Karbunkulus herczeg pedig simogatta és cizirógatta a kis állatot s egy pogácsát is, mely még zsebében volt, adott neki. A kutyácska nagy örömmel ugrándozott köröskörül, aztán elszaladt, fogai közt tartva a jó pogácsát.

Ez a kutyácska pedig egy tündér vagy efféle valami volt, csak hogy persze Karbunkulus herczeg ezt nem tudta, mert életében soha sem gondolt semmi egyébre, csak magára. Pedig hátha a tündér meg a kis pacsirta együtt meg tudják tenni azt, a mire a király és valamennyi minister nem képes: meg tudják javítani a királyfi szívet?

Amint Karbunkulus herczeg tovább sétált, egyszerre valami sajátságos érzés lepte meg . . . ajkához, állához kapott, mert valami furcsa, szurós, csiklandós érzés fogta ott el, a mit még soha sem tapasztalt. Eleinte még haragudott, hogy már megint mi baja lett; de a mint jobban megtapogatta, majd kiugrott a bőréből örömben: a mit ott arcán érzett, az szakál volt, valóságos szép szakál. Ugrándozva kiáltá:

„Oh, megvan a szakálam! Megvan a szakálam! Végre megtaláltam, megtaláltam, kedves szép szakálam!

Nagy örömben addig ugrált és szaladt ide-oda, míg végre eltévedt az erdőben és csak több órai keresés után tudta ismét megtalálni az utat. Hanem ezzel most keveset törődött, most csak örvendezett azon, hogy rég keresett szakálát megtalálta.

Ime, miy haszna lett annak, hogy meghatottan hallgatá a pacsirta dalát és jószivüen segített egy szegény kis kutyácska baján. Mert a pacsirta dalából következett minden, a mi aztán történt.

(Folytatása követk.)

A CSUFOLKODÓ NYUL.

Er te kis nyul, tapsifüles!
Ne bánd, hogy rád két fia les.
Egyiknek sincs fegyvere,
Ugrálj, mulass, kedvedre.

MEDVEHISTORIÁK.

(Képpel a 184.—185. l.)

FÖLDNEK majdnem minden részében honos valamilyen fajta medve; a sűrű népességű országokban persze kevesebb hely van a maczkó számára, mint a vadon tájakon. Magyarországon főleg a Kárpátokban és az erdélyi hegyekben található még mai napig is. Ott gyakran rendeznek ellenök nagy hajtóvadászatokot, ámbar a medve husa csak szükségből jó; talpaikat sokan szeretik kocsonyának, de legbecsesebb rajta gyönyörű bundája, mely takarónak vagy szőnyeg helyett is igen szép.

Régebben azt hitték, hogy a medve zsírja nagyon hathatós orvosság mindenféle bajok ellen, segít fejfájáson, dagadaton, hideglelésen stb. Ez persze mind nem igaz, a medve zsírja bizony nem bír semmi gyógyerővel; hanem azért mai napig is minden gyógyszertárban árulnak medvezsírt, csak hogy ez közönséges disznózsír, melyet különböző szagos szerekkel kevernek össze.

Vannak félig vad néptörzsek, melyek a medvét félig szentnek tartják, mint az amerikai indiánok; hanem azért megölik, ha tudják, s miután megölték, láthatatlan szellemét különféle ünnepekkel igyekeznek kiengesztelni. Egy utazó, ki ott járt az őserdőkben, egy medvevadászatról így ír:

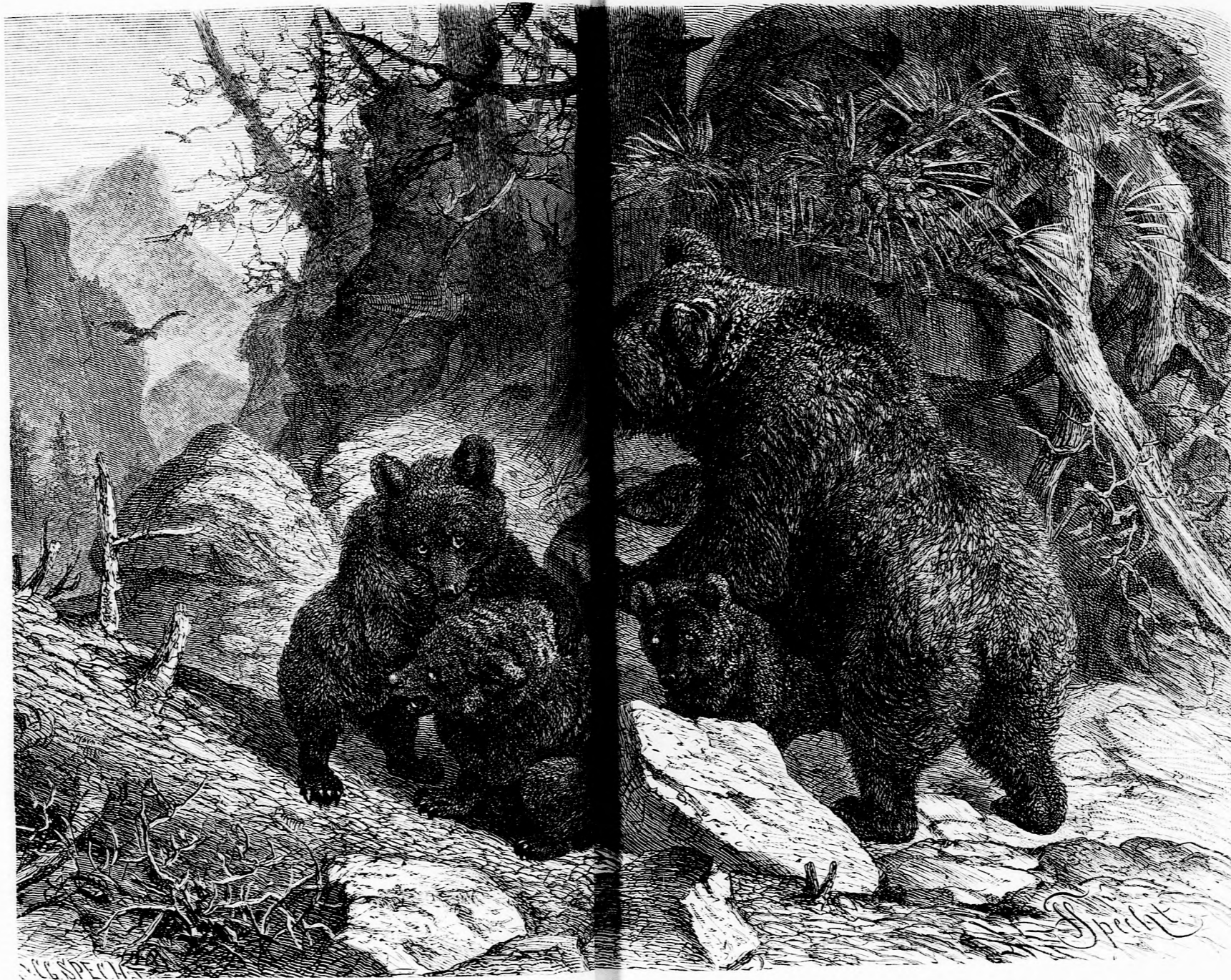
„Egyszer véletlenül észrevettem, hogy egy igen magas, majdnem három öl körülettű fa törzsén medvekarmok nyomai látszanak, mintha medve má-

szott volna fel-alá. Körül a havon pedig nem volt nyoma s így azt következtetém, hogy a fán nagy odu van s a medve ott rejtőzik. Tudtam, hogy hiába zörgetem a fát, a maczkó ilyenkor — télben volt, — elő nem buvik; elhatároztam tehát, hogy a fát kivágatom. Az indián nők hevesen ellenkeztek, hanem az a kilátás, hogy kapnak sok zsírt, hust stb. végre győzött s nekiálltunk a munkának. Körülbelől tízen voltunk s ugyancsak dolgoztunk egész nap, míg végre keresztül vágtuk az óriás fát, úgy hogy nagy ropogással földre dőlt. Eleinte minden csöndes volt s már féltém, hogy a medve nincs ott, midőn néhány percz múlva nagy dörmögéssel előbujt egy óriási nőstény medve. Rögtön czélba vettem s agyonlöttem. Az indiánok aztán körülvettek, simogatták, csókolgatták s ezerszer bocsánatot kértek tőle haláláért; elmondták, hogy nem ők ölték meg, hanem egy idegen, fehér bőrű ember stb.

Mikor ezzel végre elkészültek, nagyon ügyesen hozzáfogtak a hatalmas állat szétboncolásához, lenyuzták bőrét, leszedték szalonnáját, fölvták húsát s hat embernek volt hurczolni valója a nyert zsákmányon; a medve legalább öt mázsát nyomott. Mikor a sátrakhoz értünk, a medve fejét a diszhelyre tették, fölkitették különféle ékszerekkel, nagy csomó dohányt tettek orra elé s a vad törzs főnöke még halotti beszédet is tartott fölötte. Hanem mikor ennek vége volt, jóízűen hozzáláttak mindnyájan a medvesülthöz s megettük közösen még a fölczifrázott fejet is.“

A durva, dör-
mögő embert
medvéhez szokás
hasonlítani, pedig
csak félig joga-
san, mert a medve
dörmög ugyan, de
nem goromba ál-
lat, s ha őt nem
bántják, ő nem
igen bánt senkit,
sőt igen megsze-
lidül s megszereti
az emberek társa-
ságát. Egy ilyen
szelid állat volt a
hires iskolás med-
ve, melynek törté-
nete röviden a
következő:

Egyik nagyobb
főtanodán, mely
egy régi, nagy
zárdá épületben
volt elhelyezve,
egyik jogász aján-
dékba kapott egy
szép nagy szíriai
medvét, mely szép
sárgás fehér szőrű
volt. Mindjárt
amint a udvarba
bevitték, megsző-
kött vezetőjétől,
kiváncsian össze-
járta az egész
épületet és végre
a templomba ju-
tott, hol épen mi-

SALÁD.

sét mondtak. A
papszörnyen meg-
ijedt a bozontos
ájtatoskodótól s a
sekrestyébe szö-
kött, a többiek is
sikoltozva szétfu-
tottak, maczkó
barátunk pedig
kényelmesen kö-
rülszaglálta az
egész templomot,
aztán kísértelt s
végre engedte ma-
gát megfogni és
a neki szánt la-
kásba vitetni.

Ezután kezdő-
dött iskolai pá-
lyája s csodálato-
san hozzászokott
az intézetben
uralkodó rend-
hez. A fiatal em-
berek mindig ma-
guk közt tartot-
ták maczkó kom-
mát s ha vala-
melyiknél vig va-
csora volt, a med-
vére köpenyt és
kalapot adtak s
ott mulatott az
ifjakkal; evett,
ivott velök s még
a fagyaltot is
megette. Lakása
egy kicsike udvar
volt, melyre gaz-

dája ablakai nyíltak; estenként, ha gazdájánál jö pajtások voltak s hangosam mulattak, a medve addig dörmögött és lár-mázott, míg végre bebocsátották a szobába. Az udvarkában különben voltak derék játszótársai: egy sas, egy teknősbéka és egy majom, de maczkó koma egyiket sem szerette, mert a majom folyton tépázta szegénynek a bundáját, s sas meg nagyon mogorva legény volt s egész nap a teknős béka hátán állt és szerette volna megenni; hanem a teknős békának volt annyi esze, hogy ilyenkor ki nem dugta a fejét, hordozta szépen hátán a sast, a sas pedig csak még boszusabb lön a sok basztalan kísérlet miatt. Mikor aztán a szünidők következtek, a maczkó gazdájával együtt kiment falura és ott is mindenféle bolondos csinyeket követett el.

A tanárok azonban lassanként megunták a medve dörmögését hallgatni s végre megparancsolták, hogy a maczkót el kell távolítani. Gazdája nagyon sajnálta s hogy kedvenczének jó dolga legyen, egy nagyvárosi állatkertbe adta, hol egy szűk, rostélyos barlangot jelöltek ki lakásául. Hanem a szegény maczkó nem bírta elviselni a szégyent, hogy oly csufosan kicsapták az iskolából; napról napra soványodott, folyton járt-kelt barlangjában s keresett kibuvót és mikor látta, hogy lehetetlen menekülni, végkép elbusulta magát. Nem evett, nem ivott napokig s egy reggel végre holtan találták a rostély mögött.

AZ ÉN BÁTOR KUTYÁM.

Képpel a czimlapon.

VAN egy kutyám, derék kutya,
Két lábon is járni tud a,
És ha csak kaffant egyet,
Már bekapott hat legyet.

S valahányszor csak teheti,
Cziczát, tyúkot megkergeti
S minap hogy itt járt a tót, —
A lábába harapott.

Jól is ugrik, jól is fut ám,
Nagyon jeles az én kutyám;
Sőt mint ebből látszik is
Nagy vitéz a kis hamis.

S mert hős dolgokat művel,
Báto r n a k neveztem el.
Ki hős tettet elkövet
Megérdemli a nevet.

Tegnap, hogy oly nagy meleg volt
S kínosan nyöszörgött, esaholt —
Mondok: lezott elviszem
S megusztatom a vízen.

Ámde most sült ki egyszerre,
Hogy „Bátornak“ nincsen mersze,
Felszaladott, le lótt,
Vonakodott, szabódott.

Vizbe dobtam a pálczámat —
S mondtam: egy-kettő- és hármat!...
De a „Bátor“ csak szűkölt,
S a víz elől megszökött.

Ejnye „Bátor“, hitvány ebe —
Hol is van a füle töve?
És egy nagyot fordulván
A habokba lóditám.

Belevonított ugyancsak,
Tánczolt körülötte a hab.
Kapalózott, nyöszörgött,
De végre megfűrödött.

Hanem büntetésül neve:
Ugyanekkor „Gyáva“ leve.
S így bűnhődött a kutya,
Amíg meg nem javulta.

sággal
landi k
élt gaz
ur gy
ezeket,
hosszu
nagy
habár
meivel
gatásá
mit ki
hogy
az ud
közepé
mekekr
csóválg
zett, az
járt tu
melyik
magát,
nem r
odaült
a bűn
vagy
kérőleg
volna:
Kérem
rem sz
A
járt-ke
szalon
pedig a

EGY JÓSZIVŰ TIGRIS

vagy :

Jóval fizess a rosszért.

Mikor én Tigris ismertem, már nagyon vén kutya volt; mert csak a neve volt Tigris, valósággal pedig gyönyörű fekete újfundlandi kutya volt. Kicsiny korától falun élt gazdájánál. együtt nőtt fel a házi ur gyermekeivel s épen úgy szerette ezeket, mint ezek őt. Magas, izmos, hosszú fényes szőrű szép állat volt, nagy szemei értelmesen ragyogtak s habár Tigris beszélni nem tudott, szemével és nagy, bozontos farka csóváltatásával sokszor meg tudta értetni, mit kíván. Mikor p. o. azt kívánta, hogy a gyermekek menjenek vele ki az udvarra játszani, megállt a szoba közepén s vidám tekintetét hol a gyermekekre szegzé, hol az ajtóra, aztán csóváltgatta farkát, megint az ajtóra nézett, aztán ismét a gyermekekre és minjárt tudták, mit kíván. Ha pedig valamelyik a gyermekek közül rosszul viselte magát, — ez pedig bizony gyermekeknél nem ritkán történik, — akkor Tigris odaült azon szoba ajtaja elé, melybe a bünös be volt csukva s ha a papa vagy a mama arra ment, a jó kutya kérőleg tekintett föl, mintha kérdezte volna: „Mért van Andorka itt becsukva? Kérem szépen, bocsássák szabadon, kérem szépen!”

A házban Tigris egészen szabadon járt-kelt. Legkedvesebb helye télen a szalonban volt a zongora alatt, nyáron pedig a gyékényfonadék a tornáczon;

éjjel azonban mindig kint volt az udvaron és gondosan őrzé a házat.

Egy napon Tigris gazdája látogatót kapott, — még pedig testvére jött hozzá hosszabb időre. Ez még nem lett volna baj, de a vendég hozott magával egy kis kutyácskát, egy borzas, kurta farku, nyírott fülű pincsit, melynek pofáján oly szemtelen merészség tükröződött, hogy mindenki nevetett, a ki ránézett. Tigris eddig csak a falusi nagy komondor pajtásokat ismerte, soha sem látott még ilyen furcsa városi kis atyafit; mikor tehát a kis pincsi ugatva és mérgeskedve ugrálta körül, Tigris egy ideig szinte ámulva bámult a kis pincsire s nem tudta, mi tevő legyen vele: aztán morgott valamit, mintha nem tetszenék neki a dolog, — de nem bántotta az alkalmatlan vendéget, hanem békésen helyére feküdt a zongora alá. Hanem a kis pincsi, melynek czifra idegen neve volt, „Lady“, boszankodott a nagy Tigris megvető nyugalmán s nem hagyott neki békét, utána ment, teljes erejéből ugatott rá s akkora zajt csapott, hogy az ember a maga szavát sem hallhatta a szobában. A házi ur, hogy rendet csináljon, ráparancsolt Tigrisre: „Tigris, menj ki!” s a jó Tigris, mindig szófogadó lévén, most is azonnal engedelmeskedett; de látszott rajta, hogy semmikép sincs kedvére a dolog s háromszor is visszafordult, valjon hát csakugyan ki kell-e mennie s nem-e inkább azt az alkalmatlan pincsit dobják ki. Hanem a pincsinek semmit sem szóltak s Lady kisszony roppant mulatságosnak találta,

hogy Tigris kikergetik: ugarva ment utána, boszantotta egészen az ajtóig, aztán büszkén visszatért, a pamlagra ugrott s ott elaludt.

E naptól kezdve szegény Tigris-

nek nem volt nyugodalma. Mihelyt a szobába lépett, Lady rögtön elébe állott s addig ugatott és mérgeskedett, míg Tigris a csend és békesség kedvéért kiment ismét az udvarra. A szabadban,

BÖLCSÖDAL. (Lásd a 190. l.)

kint a mezőkön Lady kiasszony, félvén a nagy falusi komendoroktól, igyekezett ugyan jobb barátságba lépni Tigrissel, hanem Tigris nem fogadta el az ilyen barátságot s nem tudta feledni,

hogyan a pinszi miatt őt kidobták a szobából, hol eddig mindenki oly szívesen látta. Ezért nem is játszott soha Ladyvel s ha ez néha nagyon is tolatkodó kezdett lenni, Tigris ráütött ha-

talmas
nyakköt
a kény
a szobá
Igy
néhány
a sz
öreg
nagyon
rencsétl
érezte m
gyakran
ült az a
szöbre s
gazdájá
a gyer
ket és f
mas tek
kérdeni
szék, m
tett, ho
kemén
büntetil
bár ga
s a gy
kek saj
a hü á
nem b
hatták
szobába
külön
nem le
volna
ton mar
kis pinc
májától
melték
ban,
idővel

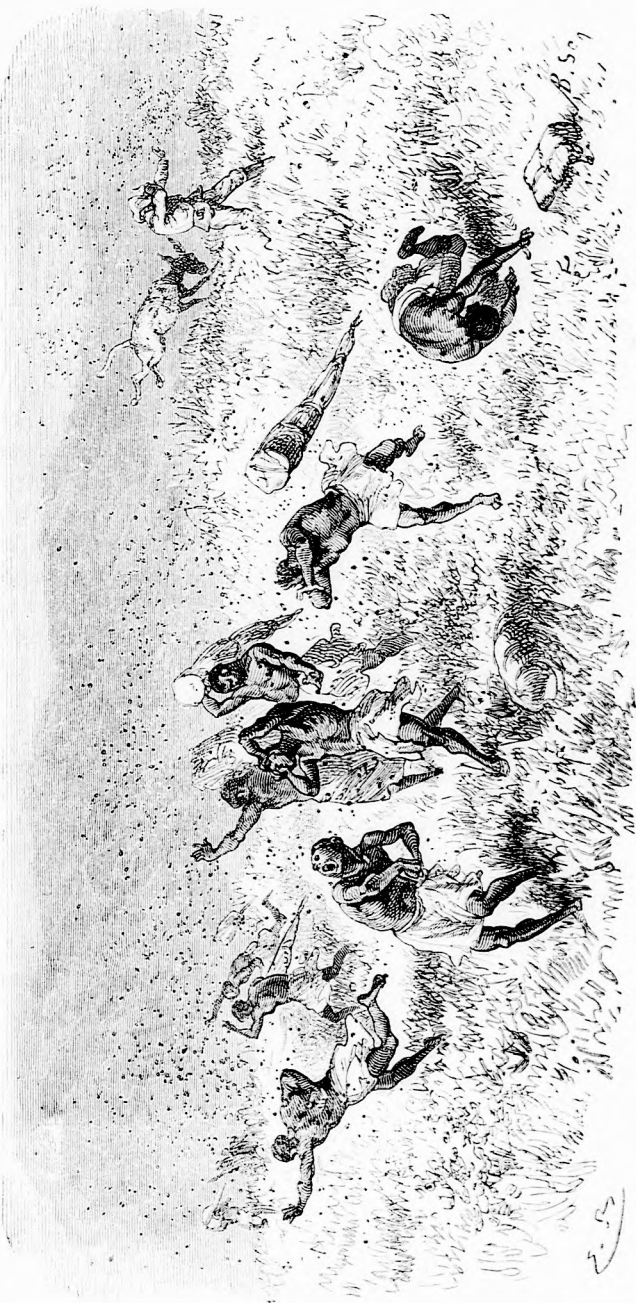
talmas lábával, vagy fogai közé vette nyakkötéjénél és megrázta, úgy hogy a kényes kis atyafi sivatva szaladt be a szobába.

Igy mult néhány hét s a szegény öreg Tigris nagyon szerencsétlennek érezte magát; gyakran odaült az ajtóküszöbre s várta gazdáját, vagy a gyermekeket és fájdalommal tekintete kérdeni látszék, mit vétett, hogy ily keményen büntetik; de bár gazdája s a gyermekek sajnálták a hü állatot, nem bocsáthatták be a szobába, mert különben nem lehetett volna nyugton maradnia a kis pincsi lármajától: remélték azonban, hogy idővel a két

kutya majd megbarátkozik. Hanem biz' én nem tudom, megtörtént volna-e ez, ha egy véletlen esemény egyszerre barátsággá nem változtatta volna a köz-

tők eddig uralkodott gyűlöletet.

Nem tudom, vajjon a pincsi más kutyákat is úgy boszantgatott-e, mint Tigris, vagy pedig talán Tigris a maga nyelvén elbeszélte falubeli pajtásainak, mily bántalmakat kell eltűrnie a mérges kis Ladytól s a jó barátok aztán boszút esküdtek. — elég az, hogy egy napon az udvarban rettentő zenebona támadt s Lady kisaszszony nagy veszedelembé jutott: négy falusi komondor rárohant, letéperzte, ha-

A LÉGY MINT ELLENSÉG. (Lásd a 191. l.)

rapdálta s a kis pincsi már félholtan hevert ott, midőn hirtelen közbeugrott Tigris és a többi kutyák úgy megijedtek tőle, hogy hanyatthomlok elfutottak. Szegény Lady törött lábbal, összeharapdált testtel feküdt a földön, több sebből vérezve s fájdalmasan nyöszörögve. Tigris, miután a támadókat elűzte, odament a sebesülthöz és szánakozva állt mellette; aztán nyakkötőjénél fogva ovatosan föl emelte s a szobaajtóig vitte, hol addig ugatott és kapargált, míg végre kinyitották.

A szegény pincsiről lemosták a vért, sebeit bekötözték s egy kosárba puha pokrócra fektették. Az öreg Tigris pedig folyton ott járt a kis beteg körül s szinte látszott, mint biztatja: „Ne félj semmit, kicsike, majd kisegítünk a bajból.“ És a kis pincsi most már nem ugatott Tigris ellen; úgy látszik, jól tudta, kinek köszönhető me nekülést és belátta azt is, mily igazságtalan volt eddig a jó Tigris iránt. Az öreg Tigris pedig, mintha soha semmi bántalom se érte volna, mindenképen igyekezett mulattatni a beteget, ha pedig valami jó falatot kapott a konyhában, rögtön vitte Ladyhez és megosztotta vele.

Lassanként a kis pincsi fölgyógyult s Tigris társaságában kísétált az udvarra. A falusi komondorok a kapunál ismét morogni kezdtek, de mikor látták, hogy az öreg Tigris védelmezi a kis vendéget, nem merték többé bántani.

Tigris és Lady ezután jó barátságban maradtak, testvériesen megosz-

toztak a zongora alatti fekvőhelyen s szépen békében játszadozva éltek együtt, míg végre Ladynek gazdájával el kellett utazni. Az öreg Tigris annyira megszerette kis pajtását, hogy ennek távozása után több napig szomoruan járt-kelt a házban, mintha mondogatta volna: „Nagyon sajnálom kis pajtásom távozását; kezdetben gyűlölt ugyan, de később mégis jó barátok lettünk, mert a rosztat én jóval fizettem neki vissza.“

B Ö L C S Ö D A L.

(Képpel a 188. l.)

Aludjál gyermekem
Piczim, egyetlenem,
Hajuba tente
Aludjál csendbe!
Karomban ringatlak
Te kedves gyöngyalak,
Csókömmal illelek
Aranyom, kis gyerek,
Kis mama véd,
Hess no, te légy!
Szallj ki az ablakon,
Künn tágasabb nagyon.
Zümmög a, dűnnyög a
Mérges kis szűnyoga!
Hess tova mind,
Tágasabb kint,
Tente no hajuba
Te édes kis baba!
Már alszik csendesen
Az én kis gyermekem.
Csit, csit, csit!

K E T T E N E G Y E N.

(Képpel a 181. l.)

KETTŐ egynek hegyibe —
Igy nem mentek messzire.
De ha kettőt visz az egy —
Már csak így gyorsabban megy.

L A B D Á Z Á S.

(Képpel a 180. lapon.)

KEDVES Forgó bácsi! Régebben egyszer lerajzoltam egy játékunkat és elküldtem a „Kis Lap“-nak, Forgó bácsi pedig oly szives volt, hogy kiadta. Most megint lerajzoltam, hogy lapdázunk, (megvallom, a tanító ur kicsit javított a rajzon) s ezt még nagyobb örömmel készítettem, mert a lapdázás a legkedvesebb mulatságom tavasztól kezdve míg csak nem fagy s korcsolyázni nem lehet. És a többi fiúk, kik itt laknak falunkban, épen ugy vannak. De van is ám lapdázás vasárnap és a szünnapokon! Vagyunk körülbelül tizen s két seregre oszolván játszunk a ház előtti pázsitos nagy téren. Engemet rendszeren vezérnek választ a párt, melynél vagyok, de ellenfelem szintén kemény vitéz s akarhogy iparkodom, az a ravasz Béla bizony sokszor győztes marad. Gyakran két óráig is tart a csata, míg végre egyik vagy másik fél határozottan diadalmaskodik. A másik fél persze kissé hosszú orral hagyja ott a csatatér és ígéretti, hogy legközelebb majd visszajadja a kölcsönt; az ozsonnát azonban egyenlő jó kedvvel és jóízűen eszszük és a sok szaladgálás után ugyancsak jókat alszunk.

Közben olvassuk azonban szorgalmasan a „Kis Lap“-ot is, melynek ugy mint kedves Forgó bácsinak maradok ezentul is

hű kis olvasója

Nagy Sándor.

A LÉGY MINT ELLENSEG.

(Képpel a 189. lapon.)

Ti bizonyosan azt hiszitek, hogy a légy akkor a leggonoszabb ellenség, mikor korán reggel orrotokra száll és felkölt édes álmatokból, vagy mikor

belepotyan kávétokba? Oh! ez még igen ártatlan mulatság ahhoz képest, a mit a legyek más országokban véghez visznek az emberekkel. Hazánk déli vidékein is megjelennek némely nyáron a kolumbácsi legyek oly rettentő seregekben, hogy halálra csípi a szabadban levő állatokat, sőt még az embereket is. De még ezeknél is félelmeesebbek a forró éghajlat alatt, különösen déli Afrikában pusztító légy-seregek s ezek közt főleg az ugynevezett tsetse-legyek. Ezek oly roppant tömegekben jelennek meg, hogy mint a nyári vihart hozó felhő, egészen elsötétítik a napot s a mezőn legelő egész nyáját agyonmarják a pásztorokkal együtt. Védelemre gondolni sem lehet ellenükben s csak egy mentség van: a futás; de ez sem sokat ér, mert e szörnyű legyek igen gyorsan röpködnek és utóléri a menekülőt. Csak az nyújthat biztos menekvést, ha erős szél fúj szembe a légy-felleggel és más irányba tereli, vagy ha eső támad és lemossa, a homokba fullasztja e kegyetlen állatkákat. — Rajzunk egy afrikai utazó társaságot mutat, melyet a tsetse-legyek megtámadtak s mely szintén futásban keres menekvést. Remélem, sikerült is megmenekülniök.

NAGYMAMA KEDVENCZE.

(Képpel a 192. lapon.)

Ni ni — ah!

Kis cicza!

Piczi fehér kis cicza

Kötözgető nagymamának

A vállára ugrik a'

Ugy biz a'!

Furcsa dolog —

O t dorombol, ottan morog;

Talan éhes.

Kellene tejszecske, édes?

NAGYMAMA KEDVENCZE. (Lásd a 191. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott *Deutsch testvérek* könyv- és könyvnyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.